

Blij zijn met de wc

Alazar Angaw Getahun, 7

Ethiopië

5 oktober

Heb je God er wel eens voor bedankt dat je gewoon naar de wc kan gaan?

Vader en moeder waren heel blij toen er op 21 januari in de hoofdstad van Ethiopië, Addis Abeba, een jongetje werd geboren. Op diezelfde dag kwamen moeder en kind thuis uit het ziekenhuis.

De moeder knuffelde en verzorgde de baby. Papa en zij vroegen zich af welke naam ze het kind zouden geven.

Die nacht begon de buik van de baby op te zwellen. Het buikje groeide en groeide. Tegen de tijd dat het ochtend was, leek zijn buik op een grote, ronde ballon.

Ongerust bracht vader de mama en de baby terug naar het ziekenhuis. De dokter kon niet achterhalen wat er aan de hand was. De buik van het jongetje werd echter steeds groter. 's Avonds was hij zo groot en rond dat zijn moeder bang was hem aan te raken. Ze dacht dat hij misschien zou kunnen knappen. Het ziekenhuis stuurde de baby naar een groter ziekenhuis, maar het medisch personeel daar snapte ook niet waarom zijn buik zo groot was.

De dokter zei dat een operatie de enige optie was, 'Laten we zien of we inwendig iets kunnen vinden', zei ze.

Snel werd de baby geopereerd. Een paar uur later sprak de dokter met de ouders van het jongetje. 'We hebben inwendig onderzoek gedaan en gezien dat de darmen van het kind beschadigd zijn', zei ze. 'Daarom hebben we een speciale opening aan de rechterkant van zijn lichaam gemaakt om een zakje ('stoma') te kunnen plaatsen. Hij zal niet naar de wc kunnen gaan zoals andere kinderen. Elke keer dat hij naar de wc gaat, loopt zijn ontlasting in het zakje.

Papa en mama mochten hun baby niet zien. Hij was klein en zwak en moest in een kamer worden gelegd die bedoeld was voor zieke kinderen.

'De toestand van deze jongen is kritiek', zei de dokter tegen de verpleegsters. 'Hij wordt waarschijnlijk niet meer beter'.

De verpleegsters dachten daarom, 'Waarom zouden we voor deze baby zorgen?'

Negen dagen lang keek niemand naar het kindje om. Poep liep uit het zakje en kwam terecht in de operatiewond. Toen de dokter de arme baby zag, was ze erg ongelukkig. 'Waarom hebben jullie niet voor het kindje gezorgd', vroeg ze aan de verpleegsters.

Ze droeg hun op om de wond van de baby drie keer op een dag schoon te maken en er honing op te smeren. Na 15 dagen begon er verbetering te komen in de toestand van de jongen en mocht zijn moeder hem zien. Papa en zij hadden God gevraagd om hem beter te maken en ze noemden hem Alazar, wat Lazarus betekent in hun taal (Amhaars).

'Net zoals Lazarus, heeft Jezus hem zijn leven teruggegeven!' zei papa.

Een maand na zijn geboorte ging Alazar terug naar huis. Langzamerhand werd hij groter en sterker. Hij leek op de andere jongens behalve het zakje dat aan zijn buik was vastgemaakt.

Toen Alazar 1,5 jaar oud was, onderzocht de dokter hem en zag dat zijn darmen er normaal uitzagen. 'We zullen hem opnieuw opereren', zei ze.

Zijn ouders wisten dat Alazar altijd zou moeten leven met het zakje, als de operatie niet goed ging. In Ethiopië zou dat heel moeilijk zijn.

Na de operatie gingen ze op bezoek bij hun kleine jongen die op een kinderbed in het ziekenhuis lag. Het zakje was weg en de opening in zijn buik was dichtgenaaid.

'We weten dat de operatie goed is gegaan als Alazar naar de wc gaat zoals andere kinderen', zei de dokter. 'Al laat hij maar een windje. Maar hij moet voor vanavond wel iets hebben gedaan.'

Vader en moeder bleven de hele nacht in het ziekenhuis en wachtten. Maar Alazar ging niet naar de wc. Hij liet geen windje. Twee uur gingen voorbij. Drie uur. Om 3 uur 's nachts waren ze beiden aan het huilen. Ze baden dat Alazar naar de wc zou gaan.

Papa vroeg mama om de jongen op te tillen. Terwijl hij goed keek naar de bips van het kind, viel er iets op de vloer. De kleine Alazar was naar de wc gegaan! Papa sprong op en neer van blijdschap en viel toen op zijn knieën om God te danken. Mama was zo blij dat ze niets kon zeggen. Ze hilde.

Nu is Alazar 7 jaar, speelt voetbal en gaat zwemmen met de andere kinderen. Het enige aandenken aan zijn operaties zijn de twee grote littekens op zijn buik.

'Deze littekens laten zien dat Jezus mijn leven heeft gered en dat ik zijn kind ben', zei hij. 'Jezus is degene die me beter heeft gemaakt.'

Alazar kent Jezus, maar voor veel kinderen in Ethiopië geldt dat niet. Een deel van het geld voor de dertiende sabbatschool zal gebruikt worden om klaslokalen te bouwen voor de sabbatschool waar kinderen over Jezus kunnen leren.

Het ongelijk van oom bewijzen

Haile Magicho Sendeno, 73

Ethiopië

12 oktober

Haile Magicho Sendeno was een hele slimme jongen.

Na een half jaar was hij al klaar met groep 8. De eerste klas van de middelbare school deed hij in de andere helft van dat jaar. De juffen en meesters waren zo onder de indruk dat ze hem de eindtoetsen lieten doen voor de laatste klas – en hij haalde deze met allemaal negens en tiens. Als beloning gaf de christelijke school hem een bijzonder cadeau: een Bijbel.

Weinig kinderen in Ethiopië hadden hun eigen Bijbel en Haile had er zelf geen kunnen kopen. Zijn vader was een belangrijk persoon in hun dorp, Angacha, maar het gezin had toch maar weinig geld.

Blij bladerde Haile in zijn nieuwe Bijbel. Hij las hier en daar een paar stukjes.

Toen kwam een oude oom op bezoek.

‘Je weet dat de kerk van de zevendedagsadventisten de ware kerk is’, zei oom.

Haile begreep niet wat de oude oom bedoelde. Hij en zijn familie gingen op zondag naar de kerk. De christelijke school leerde dat zondag de sabbat is. Oom was predikant in de adventkerk en ging op zaterdag naar de kerk.

Haile besloot te bewijzen dat oom het fout had. Hij opende zijn Bijbel en ging op zoek naar teksten die bewezen dat zondag de sabbat is. Maar in Mattheüs las hij dat Jezus aan het kruis hing op de zesde dag, vrijdag, en opstond op de eerste dag, zondag. Hij las dat Jezus rustte op de zevende dag, zaterdag. Hij wilde ook bij de adventkerk horen!

Maar er waren geen adventistische kerken in zijn dorp. De dichtstbijzijnde kerk stond in een dorp, zo’n 30 kilometer (15 mijlen) verder weg en dat was de kerk waar oom werkte als predikant.

Op sabbatmorgen sprong Haile op zijn paard en reed naar de kerk. De 15 leden van de kerk herkenden hem en wisten dat zijn vader een belangrijk man was. Ze wisten ook dat zijn vader geloofde dat de zondag de sabbat was en dat hij iemand naar de gevangenis zou kunnen sturen, als hij boos werd gemaakt.

‘Waarom ben je hier naartoe gekomen?’ zei iemand

‘Omdat ik bij deze kerk wil horen’, antwoordde Haile.

‘Maak je een grapje of ben je serieus?’ zei weer een ander.

‘Ik meen het’, zei de jongen, ‘Ik wil een zevendedagsadventist zijn.’

Oom was heel blij om Haile te zien, maar hij vroeg ook waarom hij gekomen was. Haile opende zijn Bijbel en liet hem de teksten zien waarin stond dat Jezus op sabbat in het graf rustte.

Vader was woedend toen hij hoorde dat Haile adventist wilde worden. ‘Hij zal een vloek over ons en ons huis brengen’, zei vader, ‘Als hij bij die kerk wil horen, kan hij hier niet wonen.’

Haile was verdrietig, maar hij was vastbesloten om God te gehoorzamen. Zijn moeder had medelijden met hem en vond het goed dat hij na school, als vader aan het werk was, naar huis

kwam. Haile verstopte zich 's nachts in een bed en ging naar school voordat vader 's ochtends wakker werd.

Een jaar lang leefde Haile zo.

Na een tijdje ontdekte zijn vader dat Haile toch thuis woonde. Hij zag ook dat de jongen stil was, goed zijn best deed op school en niet omging met slechte jongens. Hij zei dat Haile adventist kon worden en thuis mocht wonen. Haile was heel blij. Hij wist dat God hem zegende omdat hij de sabbat hield. Sindsdien heeft hij de sabbat altijd gehouden.

Door zijn voorbeeld werd zijn moeder ook adventist. Toen hij als onderwijzer naar de hoofdstad van Ethiopië verhuisde, Addis Abeba, opende hij een kerk in zijn buurt. Nu komen daar 150 leden en 60 kinderen op sabbat samen om God te aanbidden.

De verloren sokken

Jacques Tshibanda Kabadi, 17

Democratische Republiek Congo

19 oktober

De elfjarige Jacques Tshibanda Kabadi werd thuis plotseling wakker. Hij hoorde de stem van zijn moeder.

‘Jacques, waar ben je?’ riep moeder. ‘Het is al 10 uur, zo kom je te laat voor je toets!’

Jacques sprong zijn bed uit. Normaal gesproken stond hij ’s ochtends zelf vroeg op, maar om de een of andere reden had hij zich verslapen. Hij had vandaag een pittige aardrijkskundetoets op school.

Terwijl hij zich aankleedde, ging Jacques de kamer door op zoek naar zijn sokken. Hij keek op de plank. Hij ging op zijn knieën zitten en keek onder het bed. Nergens kon hij een bij elkaar passend paar sokken vinden.

‘Wat ben je aan het doen?’, zei moeder, die bij de deur stond.

‘Ik kan mijn sokken niet vinden’, zei Jacques.

Moeder keek in de kast. Ze knielde ook om een blik te werpen onder het bed. Ook zij kon geen bij elkaar passend paar sokken vinden. Ze vond wel een witte en een blauwe sok. ‘Trek deze aan’, zei ze. Haastig deed Jacques de sokken aan en spreidde zijn tenen. Het kon hem niet schelen dat de sokken niet bij elkaar pasten. Hij wilde op tijd zijn voor zijn aardrijkskundetoets.

Hij rende naar school en maakte het proefwerk. Hij zou nooit te weten komen of hij het gehaald had. Toen hij na school naar huis liep, moest Jacques een drukke straat oversteken. Aan een kant van de straat stonden auto’s in file te wachten, aan de andere kant was er geen auto te bekennen. Jacques stak over bij de kant waar geen auto’s waren. Op dat moment reed een bus hem aan. De buschauffeur reed aan de verkeerde kant van de weg om de file te vermijden.

Jacques herinnert zich niet veel van wat er daarna gebeurde. Hij viel op de grond. Een voorbijganger deed zijn eigen shirt uit in een poging het bloeden te stelpen. Vreemden tilden hem op en droegen hem in hun armen naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis.

De oudere zus van Jacques hoorde van vrienden wat er met haar broer was gebeurd en haastte zich naar huis om het moeder te vertellen.

‘Jacques heeft een ongeluk gehad’, riep ze terwijl ze naar huis rende.

Moeder ging naar binnen en bad. Daarna snelde ze naar het ziekenhuis.

Drie maanden verbleef Jacques in het ziekenhuis en onderging drie operaties.

Moeder kon zich niet voorstellen dat Jacques ooit weer zou kunnen lopen. Ook Jacques kon het niet geloven dat hij ooit weer zou kunnen lopen. Beiden bleven echter tot God bidden.

Te midden van de operaties bad Jacques elke dag, ‘Here God, genees me alstublieft en help me om weer met beide benen te kunnen lopen.’

Nu kan Jacques niet alleen lopen, maar ook rennen! Hij is 17 jaar oud en staat veel rechter op zijn voeten dan zijn moeder.

Sommige bijgelovige mensen zeggen dat Jacques niet naar school had moeten gaan die dag. Ze beweren dat hij zich had moeten realiseren dat hij thuis had moeten blijven nadat hij laat wakker was geworden en zijn sokken niet kon vinden. Adventisten zijn echter niet bijgelovig en weten dat er geen verband bestaat tussen het verslapen van Jacques, het kwijt raken van zijn sokken en het ongeluk. De Bijbel zegt, 'Zij allen zijn afhankelijk van tijd en toeval'¹. Dit betekent dat zowel de goede als de slechte dingen door toeval kunnen gebeuren.

Maar Jacques weet dat het niet alleen door toeval is dat hij weer kan lopen en rennen. 'Ik kan weer lopen en rennen en dit is het bewijs dat God mijn gebeden heeft beantwoord', zei hij.

Een deel van de opbrengst van de dertiende sabbatschool zal gebruikt worden om de Adventistische kliniek in Kinshasa uit te breiden, zodat het meer patiënten kan behandelen zoals Jacques. Dank u voor uw moeite om royale zendingsgaven mogelijk te maken.

¹ Prediker 9:11

Een engel als brandweerman

Samuel Ndagijimana, 59

Rwanda

26 oktober

De 11-jarige Samuel Ndagijimana ontdekte dat zijn neven en nichten tabak verbouwden op hun boerderij in het zuiden van Rwanda.

Met het verkopen van de tabak verdienden ze meer geld dan Samuel die de aardappelen, erwten, bonen en maïs van de boerderij te koop aanbood.

Hij besloot ook tabak te gaan verbouwen.

Samuel vertelde dat echter niet aan zijn grote zus en toen ze niet thuis was, plantte hij de tabak in een hoek van het veld. Hij woonde met zijn 18-jarige zus in een klein huis op een stukje grond. Hun ouders waren gescheiden en hadden ergens anders nieuwe gezinnen gesticht.

Weken gingen voorbij nadat Samuel de tabak in het geheim had geplant en het gewas begon te groeien. Zijn grote zus was absoluut niet blij toen ze de tabaksplanten ontdekte. 'Wat heb je gedaan?' vroeg ze aan haar broer.

'Ik heb gezien dat onze neven en nichten heel veel geld verdienen met het verkopen van tabak', zei Samuel. 'Ik heb besloten om tabak te gaan verbouwen zodat het ons misschien ook wat geld oplevert.'

'Het leven is nooit goed als je doet wat God verboden heeft', zei ze. 'Tabak komt van de duivel. Je raakt nooit verzadigd wanneer je die rookt. Je kan je dorst niet lessen als je het rookt. Tabak is duivels.' Zijn grote zus verzamelde droog gras en verspreidde het over de tabaksplanten. Vervolgens stak ze een lucifer aan waarmee ze het droge gras in brand stak. Al snel laaide een vuur door de tabaksplanten. Maar het vuur stopte niet. Van de gewassen sloeg een vlam over naar de haag die het veld scheidde van het kleine huis waar de broer en zus leefden. In een mum van tijd stond de heg in lichterlaaie.

Verbijsterd keken Samuel en zijn grote zus naar wat er gebeurde. Ze wisten niet wat ze moesten doen. Alles ging zo snel. Grote zus sloeg haar handen voor haar ogen. Het vuur was nu zo dicht bij huis en ze kon niet aanzien dat het huis zou afbranden. Zij en Samuel zouden alles verliezen!

Het was op dat moment dat Samuel een schitterend uitziende man, gekleed in een wit gewaad, aan de hemel zag verschijnen. De man strekte zijn handen uit over de vlammen en dwong ze minder te worden. Terwijl hij gebaren maakte, was het vuur in een handomdraai gedoofd. Toen verdween de man. Hun huis was gered.

Met verbazing staarde Samuel naar de zwartgeblakerde, rokende haag. Toen ze het geknetter van het vuur niet meer hoorde, liet zijn zus haar handen voorzichtig zakken. Een moment lang zei niemand iets. Samuel en zijn zus konden hun ogen niet geloven.

Uiteindelijk sprak Samuel. 'God heeft ons beschermd', zei hij. 'Ik zag een engel.'

Zijn zus was overgelukkig. Ze kon niet geloven dat een engel van de Heer naar hun huis was gekomen om hen te bevrijden.

Voor de rest van de dag spraken Samuel en zijn grote zus over Gods wonderbare bescherming. Die avond dankten ze God in hun gebed.

‘Dank U dat u ons, onze bezittingen en ons huis heeft beschermd’, bad Samuel.

‘Dank U dat we nog steeds een huis hebben om in te leven, al was het bijna verteerd door het vuur’, bad de grote zus.

Bijna 50 jaren zijn voorbijgegaan sinds de brand, maar Samuel herinnert zich die dag nog steeds alsof het net is gebeurd.

‘Ik zal het nooit vergeten’, zei hij. ‘Op dat moment begreep ik dat God beschermt’.

Een deel van de opbrengst van de dertiende sabbatschool in 2016 heeft bijgedragen aan de opening van een medische school op de campus van de Adventist University of Central Africa in het thuisland van Samuel. Samuel is er dankbaar om dat de school dokters en verpleegsters opleidt om het nieuws te verspreiden dat Jezus spoedig komt.

100 koeien als tienden

Abraham

Tanzania

2 november

De Masai, een volksstam in Afrika, zijn gek op koeien.

Als een ouder iemand overlijdt, zien de Masai zijn of haar dood als een onderdeel van het leven en gaan ze door. Als een baby sterft, zijn ze verdrietig maar pakken ze de draad ook weer op.

Zodra een grote stier overlijdt, heeft een mannelijke Masai echter ontzettend veel verdriet. Keer op keer zal hij verhalen vertellen over de kracht van de stier, zijn knappe voorkomen en over de leiding die het dier had over zijn kudde. De eigenaar zal 's nachts wakker liggen, terwijl hij huilt om zijn verlies.

Niets kan een Masai ertoe brengen een koe op te geven. Hij houdt van zijn koeien.

Het verbaasde de voorgangers van de Adventkerk dan ook enorm om te horen dat een welgesteld persoon uit de Masai-stam besloten had om 100 van zijn dierbare koeien als tienden aan God te geven.

De man, Abraham, was gedoopt in de adventkerk ten noorden van Tanzania en voelde zich geroepen om een tiende van zijn vee als tienden te schenken. Abraham deed een beroep op de plaatselijke predikant om de koeien op te halen. 'Wat God toebehoort, wil ik zelf niet houden', zei Abraham tegen de stomverbaasde predikant. Vervolgens nam hij de man mee naar zijn akker en begon zijn tiende uit te tellen.

'Een, twee, drie, vier, vijf', zo somde Abraham de koeien in zijn kudde op. 'Zes, zeven, acht, negen.' Zodra hij bij de tiende koe aankwam, gaf hij een teken aan één van zijn hulpkrachten om zijn oor te voorzien van een label zodat die koe apart gezet zou worden voor de tienden.

'Die is voor de Heer', zei hij.

Zo zonderde hij 100 koeien af.

De burenen van Abraham die ook tot de Masai behoorden maar geen adventist waren, dachten dat hij gek was geworden.

'Waarom zou je je koeien weggeven?', zei iemand.

'Als je met 100 koeien een tiende deel teruggeeft, waarom tel je dan niet ook je kinderen en schenk je het tiende kind als tienden?' zei een ander.

Abraham had 20 kinderen omdat hij voor zijn doop met vier vrouwen getrouwd was geweest. Nu had hij één vrouw, maar hij bleef de vader van 20 kinderen. Hij ging echter niet in discussie met zijn burenen.

'In de Bijbel heb ik gelezen over iemand die geen 10 kinderen had', zei hij. 'Hij had maar één kind en hij was meer dan gewillig om dat ene kind aan God terug te geven. Ook zijn naam was Abraham.'

Nadat Abraham de 100 koeien als tienden aan God had geschonken, gebeurde er iets bijzonders met zijn kudde. Zijn koeien begonnen tweelingen ter wereld te brengen. Normaal gesproken wordt er per koe maar één kalfje geboren, maar nu brachten Abrahams koeien allemaal tweelingen ter wereld.

De burens waren stomverbaasd. Abraham had 100 koeien weggegeven en nu had hij meer koeien dan ooit tevoren.

‘Neem contact op met je predikant’, zei één van hen. ‘Ik wil ook mijn tienden schenken.’

‘Wij willen ook dat onze koeien tweelingen voortbrengen’, zei een ander.

Abraham verheugde zich over de manier waarop God hem zegende en besloot dat hij het niet bij deze ene keer zou laten. Hij wilde 2/10e deel schenken en riep de predikant van de Adventkerk bij zich.

‘Toen ik negen maanden geleden 100 koeien als tienden schonk, was ik benieuwd naar wat er zou gebeuren’, zei Abraham. ‘Ik ben rijkelijk gezegend. In plaats van één kalf brengen mijn koeien nu tweelingen ter wereld!’

Hij nam de predikant mee naar zijn akker en telde 2/10e deel uit – twee koeien uit elk tiental.

De predikant stond ervan versteld hoezeer God Abrahams trouw had gezegend door hem rijker en rijker te maken.

‘Als je je tot God wendt, verlies je nooit’, zei de predikant. ‘God houdt van je. Hij zal zelfs van het weinige dat je hebt meer maken.’

Papa is veranderd

Peace Evelyn Joseph, 14

Zuid-Soedan

9 november

Duizenden kinderen in Zuid-Soedan zijn dakloos. Een meisje dat Peace Evelyn Joseph heette, zag hen soms op de straat bij het vliegveld waar vader haar op kwam halen.

Peace en haar oudere broer, Boniface, gingen naar een kostschool in Uganda, ver weg van hun huis in Zuid-Soedan. De kinderen wisten dat ze bijzonder waren. Alleen kinderen uit rijke gezinnen konden het zich veroorloven in Uganda naar school te gaan.

Hun vader was rijk. Hij werkte als voorzitter in Zuid-Soedan. Elke keer dat Peace en Boniface naar huis kwamen om daar twee vakantieweken door te brengen, had vader een prachtige nieuwe auto. In die auto reed hij hen naar huis vanaf het vliegveld.

Op de autorit na zag Peace haar vader niet veel. Hij stond vroeg op om naar de zaak te gaan. Na zijn werk ging hij met vrienden drinken. Peace maakte zich geen zorgen. Ze had alles wat ze wilde.

Tijdens een vakantie riep vader de kinderen bijeen om een ernstig gesprek met hen te voeren.

‘Ik ben mijn baan verloren’, zei hij. ‘Ik kan jullie school in Uganda niet langer betalen. Jullie moeten hier blijven in Juba.’

Peace barstte in tranen uit. Ze vond het leuk op haar school in Uganda. Al haar vrienden waren daar!

‘Papa, waarom?’ zei ze.

‘Ik heb het geld niet’, antwoordde hij. ‘Kan u het niet lenen van uw vrienden en hun later dat geld terugbetalen?’ hield ze vol.

‘Mijn vrienden weigeren te helpen’, zei hij.

Peace huilde nog harder. Het was niet eerlijk!

Het gezin kreeg te maken met financiële problemen (geldproblemen). Vader nam allerlei rare baantjes aan maar verdiende nooit genoeg geld om het gezin te eten te geven. Hij had zelfs niet genoeg geld om de schoolboeken te betalen die Peace en Boniface kregen van de openbare school waar ze naartoe gingen. Uiteindelijk gingen de kinderen niet meer naar school. Vaak hadden ze niets te eten. Het leven was zwaar.

Op een vrijdagavond kwam vader naar huis in plaats van met vrienden te gaan drinken. Moeder was verbaasd. Vader zei niets en ging zitten. Ze bracht hem wat te eten. Toen hij het op had riep hij het kleine broertje van Peace, de zevenjarige Junior.

‘Breng me alsjeblieft de radio’, zei hij.

Hij stemde de radio af en het eerste kanaal dat hij hoorde was Salvation FM, een adventistische radiozender. Ingespannen luisterde vader terwijl iemand zong ‘Sta op, sta op voor Jezus’. Vervolgens sprak een predikant over Gods liefde.

Aan het einde van de preek fluisterde vader, ‘Waarom verwoest ik mijn leven terwijl iemand zoveel van mij houdt?’

Hij belde één van zijn neven die adventist was en zei 'Peter, morgen ga ik met je mee naar de kerk'. Na afloop van de dienst verontschuldigde vader zich bij moeder voor de keren dat hij was gaan drinken en het gezin had verwaarloosd. Hij nodigde haar uit om de volgende sabbat ook mee te gaan naar de kerk. Al snel werden ze allebei gedoopt.

Vandaag de dag volgt vader een opleiding tot medisch zendeling en helpt hij de dakloze straatkinderen. Peace helpt hem om hen te voorzien van eten en kleding. De eerste keer dat ze hem hielp, zei ze iets dat haar vader heel verdrietig maakte. 'Toen jij met je vrienden dronk, papa, was dit het lijden dat wij meemaakten', zei ze, 'net als deze kinderen hadden wij ook een vader die niet voor ons zorgde'.

Vader wist dat ze gelijk had.

'Ik wist niet wat ik deed', antwoordde hij. 'Maar nu word ik door iemand geleid en die iemand is God. Volg mij en je zal zijn zoals ik ben. Met Jezus doe je betere dingen.'

Een deel van de opbrengst voor de dertiende sabbatschool is bestemd om Peace's school, Juba Seventh-day Adventist Secondary School, te helpen bij de bouw van nieuwe klaslokalen. Dank u voor uw inzet om een rijke opbrengst voor de dertiende sabbat mogelijk te maken.

51 broers en zussen

Mareng Yol, 15

Zuid-Soedan

16 november

De sabbatschoolleidster keek bedremmeld terwijl ze voor de gemeente stond van de Juba Central Adventkerk in Zuid-Soedan.

Ze vroeg aan de jongen in de tweede rij om te gaan staan. 'Ik wil mijn excuses aanbieden aan deze jongen', zei ze in het Engels terwijl een tolk haar woorden in het Arabisch vertaalde. 'Ik heb een fout gemaakt'.

Ze legde uit dat ze een paar minuten eerder een standje had gegeven aan de jongen omdat hij fluisterde tijdens de sabbatschool. Toen ontdekte ze echter dat hij het programma van de sabbatschool aan zijn jongere broer uitlegde, die geen Engels of Arabisch verstond. Hij sprak alleen Dinka.

'Wat ik zo mooi vind van deze jonge jongen is dat hij met zijn jonge vriend hier naartoe is gekomen en voor hem vertaalt', zei de leidster van de sabbatschool. 'Dank je dat je Jezus met hem hebt gedeeld'.

De jongen, de vijftienjarige Mareng Yol, had vele broers en zussen die hij graag wilde uitnodigen om naar de kerk te gaan. Hij heeft 51 broers en zussen. Marengs rijke vader is namelijk 34 keer getrouwd en hij nam acht vrouwen en 52 kinderen, waaronder Mareng, met zich mee toen hij naar Juba, de hoofdstad van Zuid-Soedan, verhuisde.

Drie maanden na hun aankomst ging het gezin op zoek naar een school. Iemand raadde de lagere school van de Juba Adventkerk aan en Mareng en drie broers werden daar ingeschreven. Mareng had nog nooit over Jezus gehoord en hij vond het heerlijk om de Bijbel te lezen. Hij en zijn drie broers werden gedoopt.

Het was niet makkelijk voor Mareng om de sabbat te houden. Op een keer werd hij naar het huis van een paar oudere broers gestuurd om daar het weekend door te brengen. Na zonsondergang op vrijdag droegen zijn broers hem op emmers water te gaan halen.

'We kunnen niet werken omdat het sabbat is', zei hij.

'Wat bedoel je?', zei één van de broers. 'Het is tot middernacht nog vrijdag.'

Mareng legde hem uit dat de Bijbel leert dat de zonsondergang op vrijdag het startsein is voor de sabbat. Zijn broers maakten hem belachelijk en eisten het water. Toen hij weigerde te werken, sloegen zij hem drie uur lang met stokken.

De volgende dag ging Mareng naar de kerk en al kon hij niet zitten door de pijn, toch was hij blij om God te kunnen aanbidden.

Thuis heeft hij zijn broers en zussen ook over Jezus verteld. Hij nodigt hen elke dag uit om met hem onder een boom te gaan zitten. Met een klein groen Nieuwe Testament en een gescheurde folder met Bijbelstudies, leert hij hun over de Tien Geboden en vertelt hij hun Jezus spoedig komt.

Veel broers en zussen vinden mooi wat ze horen en 16 van hen zijn gedoopt. Nog zes andere broers en zussen bereiden zich nu voor op de doop. Mareng hoopt dat de twaalfjarige broer die hij meenam naar de kerk die keuze uiteindelijk ook zal maken.

Na de laatste klas moest Mareng de Adventistische school verlaten om naar de middelbare school te gaan. Maar in die periode had de Adventkerk geen middelbare school in Juba.

Nu is er echter een school geopend vlakbij de lagere school waar Mareng eerst naartoe ging. Het enige probleem is dat teveel kinderen naar die middelbare school willen gaan. Toen hij liet weten dat hij zich voor dit schooljaar wilde inschrijven, werd hem verteld dat er geen enkele plek beschikbaar was.

'Ik bid dat ik volgend jaar aan de Adventistische school kan studeren', zei hij.

Een deel van de opbrengst van de dertiende sabbatschool zal de middelbare school helpen om nieuwe klaslokalen te bouwen zodat meer kinderen zoals Mareng aanwezig kunnen zijn. Dank u om een rijke opbrengst voor de dertiende sabbat mogelijk te maken.

Ervan beschuldigd een christen te zijn

Musa Ali, 33

De divisie ten oosten van Centraal-Afrika

23 november

Musa Ali was nooit van plan geweest om christen te worden. Toen mensen hem echter eenmaal christen begonnen te noemen om hem te kwetsen en zijn familie hem ook nog eens in de steek liet, begon hij te twijfelen.

Musa groeide op in een niet-christelijk gezin in Oost-Afrika. Als jongen mocht hij niet eten met christenen en werd hem zelfs verboden met hen te spreken. Keer op keer kreeg hij te horen dat christenen de vijand waren.

Op tienjarige leeftijd begon hij aan een strenge opleiding om een religieus leider te worden. Grote delen van het heilige boek in zijn godsdienst leerde hij uit zijn hoofd. Toen hij vijftien was, werd hij aangesteld als religieus leider.

Twee jaar later werd de zeventienjarige Musa met een groep zendelingen naar een afgelegen dorp gestuurd in de Afrikaanse wildernis. Het was zijn taak om de afgoden aanbeddende dorpingen te bekeren en een huis van aanbidding te bouwen.

Het werk was verschrikkelijk, maar Musa en zijn team bleven volhouden. Op een dag, terwijl hij een preek voorbereidde, stuitte Musa op een aantal verzen in zijn heilige boek die hem verbaasden. De passages spraken over Jezus en zeiden dat christenen verlost worden. Hij had altijd gedacht dat verlossing alleen voor hem en de andere volgelingen van de niet-christelijke religie bedoeld was.

In de war vroeg Musa zijn medezendingen om raad. Ze schudden enkel hun hoofd. 'U bent onze leider', zei één iemand, 'U bent degene die ons moet vertellen wat het heilige boek betekent.'

'Als we terugkeren naar ons eigen dorp, kunt u het aan het opperhoofd vragen', zei een ander.

Na zes maanden hadden Musa en zijn vrienden vele dorpingen bekeerd en een groot huis van aanbidding gebouwd. De zendelingen gingen terug naar huis.

Het 'opperhoofd', hun voornaamste plaatselijke religieuze leider, riep de zendelingen bijeen om hen met een ceremonie te bedanken. Hij wist dat hun taak heel moeilijk was geweest en hij wilde hun een paar geschenken geven. Maar eerst vroeg hij aan de zendelingen of ze nog vragen hadden.

'Als iemand vragen heeft, stel ze dan aan me', zei hij, 'Ik weet dat vele vragen kunnen ontstaan door dit soort ondernemingen.'

Musa nam als eerste het woord en stelde drie vragen. De religieuze leider gaf op geen één van Musa's vragen antwoord. In plaats daarvan stelde hij aan Musa een vraag.

'Mijn vriend', zei hij, 'bent u een christen of één van ons?'

De vraag verbaasde Musa. De leider had echter geen antwoord gegeven op zijn vragen, dus hij besloot om niet te antwoorden. Na een moment van stilte, sprak de religieuze leider en zei: 'Mijn vriend, verlaat dit huis van aanbidding.'

Musa ging weg.

Later die dag ging de religieuze leider naar de vader van Musa, die een invloedrijk en rijk man was in het dorp.

‘Wees op je hoede’, zei hij, ‘Je zoon zal christen worden’.

Achteraf vroeg vader naar Musa’s geloof. ‘Ben je christen of ben je één van ons?’, zei hij.

‘Dit is geen kwestie van geloof’, zei Musa, ‘het is een kwestie van kennis. Ik ben aan het studeren.’

Vader liet duidelijk merken dat hij er bang voor was dat Musa christen zou kunnen worden.

‘Als je dat doet’, waarschuwde hij hem, ‘dan is je leven in groot gevaar’.

30 dagen later onthief de religieuze leider Musa van zijn werk als onderwijzer in het huis van aanbidding. Volgens de regels moest de religieuze leider Musa eerst waarschuwen en, als Musa zijn werkwijze niet zou veranderen, dan mocht hij hem verbannen. Musa werd echter niet gewaarschuwd. Hij besloot om er niet tegenin te gaan. Musa dacht zelf niet dat hij christen was, maar de mensen behandelden hem er wel naar. Zijn zussen en broers negeerden hem. Zijn familie weigerde met hem te eten. Musa begreep niet wat er aan de hand was omdat hij dacht dat hij niets verkeerd had gedaan.

Kan je raden wat hij toen deed? Hij werd christen. Musa werd gedoopt in de Kerk van de Zevendedagsadventisten. Nu werkt hij als zending – coördinator van het wereldwijde zendingswerk – in Oost-Afrika. Hij leert zijn mensen dat christenen verlossing hebben – en dat ook zij gered kunnen worden door Jezus.

Gered van de galg

Musa Ali, 33

De divisie ten oosten van Centraal-Afrika

30 november

De achttienjarige Musa Ali vluchtte weg uit zijn geboortedorp in Oost-Afrika nadat zijn vader en broers hem hadden geprobeerd te doden. Ze wilden niet dat Musa christen zou worden en sloegen hem daarom verschrikkelijk.

In een nieuwe stad kreeg Musa een baan en een verblijfplaats van een adventistische predikant. Hij stelde voor dat Musa theologie zou studeren en erover na zou denken om predikant te worden.

‘Maar ik spreek geen Engels’, protesteerde Musa, ‘en van de één op de andere dag kan ik het niet leren’.

‘Het is wel mogelijk’, zei de predikant, ‘Iedereen heeft het moeten leren om Engels te spreken’.

Musa besloot om eerst over Jezus te leren in zijn eigen taal, het Arabisch. Terwijl hij studeerde, gaf hij zijn hart aan Jezus en werd gedoopt. Daarna trouwde hij.

Op zijn huwelijksreis werd hij gearresteerd.

Musa en zijn bruid besloten om thuis te blijven voor hun huwelijksreis omdat ze geen geld hadden om op reis te gaan. Net een paar dagen na hun huwelijk, bonden politieagenten op de deur en voerden hem weg naar het politiebureau.

‘Musa, je bent toch christen?’, vroeg één van de hogere politiefunctionarissen aan Musa op het politiebureau.

Zonder op een antwoord te wachten, snauwde hij, ‘Binnen drie dagen zal je sterven!’

‘Ja, ik zal sterven, maar dat geeft mij alleen maar vreugde’, zei Musa.

De politieofficier dacht dat Musa gek was geworden.

‘Wie is er nou blij om dat hij doodgaat?’ vroeg hij. Hij stuurde Musa naar de gevangeniscel.

Op de eerste dag was Musa alleen. Daarna kwam er echter een andere gevangene in zijn cel. De nieuwe gevangene vroeg Musa waarom hij in de gevangenis zat en toen hij erachter kwam dat Musa een christen was, probeerde hij Musa over te halen om zich van Jezus af te keren. Musa wilde niet luisteren en in plaats daarvan probeerde hij de gevangene ervan te overtuigen om christen te worden. De gevangene schudde uiteindelijk zijn hoofd en zei met grote ergernis ‘Jij bent gevaarlijk!’

De gevangene stond op, opende de deur van de gevangeniscel en liep weg. Op dat moment beseftte Musa dat de gevangene helemaal geen gevangene was geweest maar een undercover politieagent die hem ertoe wilde brengen om Christus de rug toe te keren.

Musa wachtte de uren af tot zijn terechtstelling de volgende dag. Bang was hij niet, hij bad.

Nu was het zo dat Musa Ali een veelgebruikte naam was in zijn land en de burgemeester van de stad had een zoon met dezelfde naam. Die nacht werd de andere Musa Ali dronken en werd gearresteerd.

’s Ochtends wilde de burgemeester zijn zoon zien. Nadat hij een stuk papier had gepakt, schreef hij op ‘Breng mij Musa Ali’. Het document werd afgeleverd bij de gevangenis.

De politie las de opdracht en stuurde de verkeerde Musa Ali. Omdat ze zich herinnerden dat de christelijke Musa Ali die dag zou sterven, dachten ze dat de burgemeester hem nog wilde zien.

Politieagenten zetten een verbaasde Musa af bij het kantoor van de burgemeester.

De burgemeester was nog veel verbaasder toen Musa de kamer binnenkwam.

‘Wie ben jij?’, zei hij.

‘Musa Ali’, antwoordde Musa.

‘Maar ik heb niet om jou gevraagd’, zei de burgemeester, ‘ik heb om mijn zoon gevraagd’.

Irritatie flitste over zijn gezicht. ‘Wacht de politie buiten op je?’, vroeg hij.

‘Nee ze zijn weg’, antwoordde Musa.

De burgemeester glimlachte flauwtjes en sprak met een spottende stem. ‘Prima, ga maar gewoon’, zei hij, ‘ga snel’.

Musa liet zich dat geen twee keer zeggen. Hij vertrok. Korte tijd later kwam Musa thuis en omhelsde zijn stomverbaasde vrouw. Snel pakten ze hun koffers en namen de volgende trein het dorp uit. Ze zijn nooit meer teruggekeerd.

Musa en zijn vrouw hebben nog veel meer wonderbaarlijke ervaringen meegemaakt in hun pogingen om Gods wil te doen. Toen Musa 28 jaar oud was, schonk de Adventkerk in de oostelijke divisie van Centraal Afrika hem een beurs aan de adventistische universiteit. Vorig jaar is hij afgestudeerd met een graad in theologie en tot zijn eigen verbazing met het vermogen om Engels te spreken.

Nu is Musa 33 jaar oud en werkt hij als zendeling en als een van de coördinatoren van het wereldwijde zendingswerk, om aan mensen te verkondigen dat Jezus God is en snel terugkomt.

Op straat leven

John Ongaya, 21

Kenia

7 december

Omdat hij altijd honger had, kon John Ongaya geen goede cijfers halen. Daarom besloot hij te stoppen met zijn school in Kenia.

Zijn ouders, arme boeren, hadden alleen geld om te betalen voor zijn opleiding en slaappleats aan de Jaramogi Universiteit. Hij kon geen werk vinden en was bang om naar huis te gaan, omdat hij dacht dat hij op zijn kop zou krijgen van zijn ouders zodra ze hoorden dat hij was gestopt met zijn studie.

John vulde zijn schooltas met de weinige kleren die hij had, pakte zijn goedkope telefoon en liep naar de bushalte. Een vriendelijke vreemdeling gaf 200 schillingen (ongeveer 2 euro) voor de busreis.

Met zonsondergang kwam John aan in Kisumu, de grote stad die het dichtstbij was. Hij kende niemand en wist niet waar hij naartoe kon gaan. Hij ging op de smalle veranda voor een gesloten winkel liggen, maar hij kon niet slapen. Hij had zo'n honger.

'Je bent een dief!' schreeuwde een man plotseling, terwijl hij zijn hoofd buiten de deur van de winkel stak. 'Maak dat je weg komt!'

Het was de eigenaar van de winkel die in het gebouw woonde.

John greep zijn schooltas en ging weg. Na een tijdje stopte hij bij een winkel die werd geleid door twee dakloze jongens, Rashid en Blacky. Zij nodigden hem uit om bij hen te overnachten.

's Ochtends had John een verschrikkelijke honger. De andere jongens hadden geen eten, maar wisten wel hoe ze aan iets konden komen. Ze stelden voor dat ze John zouden helpen om zijn tweede broek en schooltas te verkopen. Met het geld kocht John chapati (wraps) en bonen van een straatverkoper en deelde het eten met de andere jongens.

Voor de lunch namen de jongens John mee naar een liefdadigheidsinstelling die straatkinderen gratis rijst en bonen aanbood. 's Avonds lieten de jongens John een hotel zien waar een vriendelijke werknemer hen, vermengd in een plastic zak, de restjes gaf van vis, pasteitjes, chapati en ugali (maïspap).

John had die dag geen baan kunnen vinden, maar hij beloofde zichzelf dat hij de volgende ochtend nog beter zijn best zou doen.

De volgende dag gebruikte hij zijn laatste geld om ontbijt te kopen. In een week verkocht John alles wat hij bezat, zelfs zijn telefoon, voor voedsel. Maar nog steeds kon hij geen werk vinden.

Drie maanden gingen voorbij.

Op een ochtend dwaalde John door de straten en zag een menigte naast een adventkerk zitten. Zijn ogen werden getrokken naar drie straatjongens die plaats hadden genomen onder een boom. Hij slenterde naar hen toe en vroeg hun wat er aan de hand was. De jongens zeiden dat ze een week lang elke ochtend evangelisatiebijeenkomsten hadden bijgewoond en dat dit de laatste ontmoeting was.

John ging bij hen zitten om te luisteren. Zijn hart werd warm toen hij de spreker, een man uit Ethiopië, over Jezus hoorde spreken. Hij was vooral ontroerd toen hij zag hoeveel de spreker van de straatkinderen hield.

‘Kijk niet neer op de straatkinderen, wanneer je hen ziet’, zei de man. ‘Zij zijn ook kinderen van God. Het is niet hun wens om op straat te leven.’

John en de drie andere straatjongens gingen in op de uitnodiging van de spreker om gedoopt te worden.

De kerkleden verwelkomden de jongens in de Kisumu Adventkerk. Ze kregen een kamer aangeboden in het gastenverblijf van de kerk en een baan in de kerk. De enige eis was dat ze van de straat zouden blijven en doorgingen met studeren zodra het nieuwe schooljaar begon.

De jongens vonden het moeilijk om zich aan te passen aan hun nieuwe leven. Na twee weken liep één jongen weg. Drie maanden later volgde de andere jongen zijn voorbeeld. Terwijl het schooljaar naderde, zei de derde jongen tegen John dat hij ook weg zou gaan. ‘Ik ben 18 jaar oud en ik schaam me er teveel voor om nog steeds in de vijfde klas (op de basisschool) te zitten’, zei hij.

Maar John ging heel graag terug naar de universiteit. Zijn overgelukkige ouders betaalden opnieuw voor zijn opleiding en verblijfplaats. Zijn voedsel en andere uitgaven werden door de kerk betaald. Tot zijn vreugde ontdekte John dat 400 studenten aan de universiteit ook zevendedagsadventisten waren en dat ze hun eigen kerk hadden op de campus.

John is nu 21 en ziet ernaar uit om af te studeren en een goede baan te krijgen.

‘Ik wil andere straatkinderen helpen om een nieuw leven te beginnen met Jezus’, zei hij.

Moeder lunch brengen

Magdaline Cherotich, 14

Kenia

14 december

Haar grote zus riep Magdaline Cherotich naar de keuken.

‘Ik heb witte rijst en ugali gekookt’, zei ze. ‘Breng moeder dit eten voor de lunch’.

Magdaline vulde een plastic bakje met de rijst en ugali, een dikke witte pap gemaakt van maïs. Daarna zette ze het bakje in een plastic zak en verliet haar armoedige huisje in Kisumu, Kenia.

Het duurde een uur om naar moeders werk te wandelen. Toen Magdaline aankwam, zag ze haar moeder bij de deur staan. Haar moeder werkte als bewaker voor een particulier beveiligingsbedrijf en zij was erop uitgestuurd om dit gebouw te bewaken.

Moeder glimlachte toen ze Magdaline zag en gaf haar een stevige omhelzing. Terwijl Magdaline haar het voedsel aanreikte, hoorde ze gezang. Nieuwsgierig gluurde ze achter moeder langs en zag mensen staan en zingen.

‘Oh!’ dacht Magdaline. ‘Dit is een kerk! Ik wist niet dat moeder een kerk bewaakt!’

Moeder zag de verbazing op Magdalines gezicht en wist dat haar dochter van muziek hield. ‘Waarom ga je niet naar binnen om te luisteren’, zei ze. ‘We kunnen samen naar huis wandelen als de dienst afgelopen is.’

Magdaline ging geluidloos op de achterste rij zitten. Ze luisterde naar de liederen en vond de preek die volgde ook boeiend. Later wandelden zij en haar moeder samen naar huis. Ze vond het fijn om bij haar moeder te zijn. Ze had zeven broers en zussen, waardoor haar moeder thuis niet veel tijd had voor haar.

De zaterdag daarop riep haar grote zus Magdaline opnieuw naar de keuken.

‘Ik heb witte rijst en ugali gekookt’, zei ze. ‘Breng een deel daarvan naar moeder!’

Magdaline vulde het plastic bakje, plaatste het in een plastic zak en na een uur wandelen bereikte ze de kerk. Moeder, die in de deuropening stond, glimlachte breed naar haar en gaf haar een knuffel.

‘Waarom ga je niet binnen zitten’, zei moeder. ‘We kunnen daarna samen naar huis lopen.’

Opnieuw genoot Magdaline van de liederen en de preek. Daarna liepen moeder en zij samen naar huis. Deze keer zei moeder hoe leuk ze de kerk vond. Ze had geluisterd naar de preken en vertelde van een paar Bijbelverhalen die ze had gehoord. Magdaline vond het fijn om haar moeder te horen praten over God.

Nadien bracht Magdaline elke sabbat rijst en ugali naar haar moeder. Ze bleef luisteren naar de preek en wandelde daarna naar huis met haar moeder. Ze leerde vele Bijbelverhalen kennen terwijl haar moeder over haar favoriete verhalen vertelde. Vooral het verhaal van Job vond ze heel mooi, de man die zo geleden had maar nooit opgaf. Ze kon Job wel begrijpen. Zij had het ook moeilijk gehad toen haar vader een paar jaar daarvoor van moeder scheidde. Moeder was met haar en haar zeven broers en zussen naar Kisumu vertrokken om daar te werken.

Na een tijd besloot haar moeder om haar hart aan Jezus te geven en zich te laten dopen.

Vele andere mensen werden ook lid van de kerk en werden gedoopt. Al snel was er niet meer genoeg plek voor al de mensen die kwamen aanbidden en de bijeenkomsten verhuisden naar een groter gebouw. De predikant bood moeder een nieuwe baan aan: de oude kerk, die gebruikt zou worden als ontmoetingsplek, te blijven bewaken en te helpen om de nieuwe kerk schoon te maken. Hij nodigde moeder en haar acht kinderen ook uit om te komen wonen in zijn oude appartement in de vorige kerk.

Magdaline zei dat God haar familie net zo had gezegend als Hij dat had gedaan bij Job.

‘Net zoals Job zal ik nooit opgeven’, zei ze. ‘Ik vertrouw altijd op God.’

Een deel van de opbrengst van de dertiende sabbatschool is bestemd om een adventistisch ziekenhuis te bouwen naast Magdalines kerk, de Victory (overwinnings) Adventkerk, in Kisumu, Kenia. Dank u voor de moeite om een rijke opbrengst bijeen te brengen op de dertiende sabbat.

God of een ijsje?

Alvan Harold, 11

Kenia

21 december

Als hij op weg naar huis was vond de tienjarige Alvan Harold het altijd heerlijk om munten in zijn zak te horen klinken. Hij kon dan bij een winkel stoppen en wat knapperige noten of een romig ijsje kopen.

Op een dag liet de Bijbelonderwijzeres Alvan hevig schrikken toen ze met groep 8 over zijn geliefde zakgeld sprak.

‘Het is niet goed om doordeweeks al je zakgeld uit te geven aan noten en ijsjes, op sabbat moet je ook een deel daarvan aan God geven!’, zei ze.

Op sabbat stopte Alvan geld in de collectezak. Maar het was het geld dat zijn vader hem gaf op sabbatochtend.

De onderwijzeres had het ook over dat geld.

‘Als je ouders je geld geven voor de kerk, geef je alleen maar wat van je ouders is’, zei ze. ‘Je eigen geld geef je niet!’

Ze sloeg Maleachi 3:8 open en las: ‘Vinden jullie dat een mens God mag bestellen? Toch bestellen jullie Mij, en zeggen dan: ‘Hoezo bestellen we U?’ Door de tienden en de gaven achter te houden!’

Alvan dacht dat zijn lerares hem een standje gaf en vond dat helemaal niet leuk. Toch dacht hij even later, ‘Misschien heeft ze wel een beetje gelijk’.

Het was donderdag en zijn zakgeld voor die week was al op. Hij besloot dat hij de volgende week wat geld zou bewaren om aan God te geven. Maar de volgende week had hij opnieuw al zijn geld uitgegeven tegen de tijd dat de sabbat naderde. De week daarop gebeurde precies hetzelfde.

Twee maanden gingen voorbij en Alvan was ontzettend teleurgesteld in zichzelf. Hij dacht: ‘Ik doe zo mijn best, maar het lukt me niet om een beetje geld over te houden voor de collecte.’

Op een dag kwamen hij en zijn 17-jarige broer, Allan, op hun weg naar huis langs een ijssalon. Alvan had een muntje van 20-shilling (ongeveer 20 cent) in zijn zak en hij besloot er een ijsje van te kopen.

Allan hield hem echter tegen en zei ‘Je hebt het niet nodig. Het is kinderachtig om ijs te eten. Ik loop niet naast iemand die ijs eet.’

Alvan ergerde zich. Hij wilde ijs, maar hij kon zijn oudere broer niet tegenspreken. Daarom kocht hij het ijsje maar niet.

Toen de sabbat aanbrak, zat de 20-shilling nog steeds in zijn zak. Samen met de 20 shilling die zijn ouders hem die ochtend hadden gegeven, stopte hij het muntje in de collectezak. Het voelde goed om zijn eigen geld aan God te geven. Hij had het geld niet besteed aan wat hij graag had willen kopen en realiseerde zich plotseling dat het helemaal niet zo erg was.

De volgende week slaagde Alvan erin om nog 20 shilling te sparen en opnieuw gaf hij het aan de collecte. Hij vond het een fijn gevoel! Hij besloot om elke sabbat 20 shilling te schenken – en heeft dat tot op de dag van vandaag ook gedaan.

Tot Alvans verbazing is het nooit meer voorgekomen dat hij geen geld had. Voorheen had hij niet eens genoeg geld om de week door te komen. Maar nu is er altijd genoeg geld om het er tot het einde van de week mee te redden. Hij houdt zelfs meer dan 20 shilling over en het extra geld geeft hij aan zijn vader om opzij te leggen voor later.

‘Het voelt alsof ik meer geld heb dan vroeger en ik geef zelfs geld aan mijn vader om het voor me te sparen’, zei hij.

Alvan, nu elf jaar, heeft zijn ouders nooit verteld over zijn speciale bijdrage. Hij zegt zelf dat hij niet wil opscheppen over wat hij doet.

Soms komt hij in de verleiding om noten of ijs te kopen, maar hij herinnert zich dan dat hij 20 shilling nodig heeft om op sabbat aan God te geven.

‘Ik blijf er mezelf aan herinneren dat Gods werk beter is dan wat ik wil’, zei hij.

Dertiende sabbat: Verlegen engel

Abigalle Nyatich, 14

Kenia

28 december

Verteller: Zeven kleine jongens trokken Abigalles aandacht terwijl ze na de sabbatspreek in de rij stond voor de lunch. Dit was de eerste keer dat het verlegen 14-jaar oude meisje de jongens in de kerk zag. De oudste jongen leek ongeveer 8 jaar oud en de jongste 4. Een paar jongens droegen kniebroeken, terwijl anderen juist lange broeken aanhadden. Wat ze ook droegen, hun kleren waren vies.

Abigalle vroeg zich af...

Abigalle (spreekt tot het publiek): Welke vader en moeder zouden het goed vinden dat hun kind in zulke vieze kleren naar de kerk komt?

Verteller: Abigalle besloot dat ze de jongens in de gaten zou houden.

Abigalle (tegen zichzelf): Ik wil hen helpen, maar hoe?

Verteller: Terwijl Abigalle nieuwsgierig toekeek, bewogen de jongens langzaam naar het einde van de rij in het klaslokaal van de kindersabbatschool, een eenvoudig houten gebouw met een aarden vloer in Kisumu, Kenia. Een paar volwassen vrouwen vulden de borden van de jongens met rijst, bruine bonen, chapati flatbread (wraps) en een koolsalade.

De jongens gingen bij elkaar op een grasveld zitten buiten het klaslokaal van de sabbatschool. Ze spraken met niemand. Nadat ze gegeten hadden, gingen ze weg.

De volgende sabbat kwamen de zeven jongens weer om te lunchen. Deze keer schoven ze echter aan bij de andere kinderen en maakten vrienden.

Bezoekende jongen 1: Wat is dit voor kerk? / Welke kerk is dit?

Kerkjongen 1: de Victory (overwinnings) Adventkerk

Bezoekende jongen 2: Hoe laat gaan jullie 's ochtends naar de kerk?

Kerkjongen 2: 8 uur

Verteller: Na de maaltijd bleven de bezoekers om te zien hoe de padvinders en *avonturiers* marcheerden op het grasveld. Een onderwijzer nodigde de jongens uit om mee te doen met de optocht. De jongens waren verlegen en schudden hun hoofd. Maar toen de leraar volhield, lachten de jongens blij en voegden zich voor de laatste 30 minuten bij de optocht. Daarna gingen ze weg.

De hele middag keek Abigalle naar de jongens.

Abigalle (verbaasd, tegen zichzelf): Ik snap hun vieze kleren niet. Ik wil hen helpen, maar hoe?

Verteller: De volgende sabbat kwamen de zeven jongens op tijd voor de sabbatschool en gingen ze naar de les voor de kinderen tussen 6 en 8 jaar. Ze luisterden naar de preek en aten hun lunch. Daarna deden ze mee met de activiteiten voor de *avonturiers*.

Abigalle: Ik weet hoe ik deze jongens kan helpen!

Verteller: Abigalle ging naar haar sabbatschoolonderwijzeres

Abigalle (verlegen tegen haar lerares): Sorry, maar dit is de derde sabbat dat die zeven jongens naar de kerk zijn gekomen in vieze kleren. Misschien hebben ze wat hulp nodig. Kunnen wij ze helpen?

Onderwijzeres: Dat is een geweldig idee! Dankjewel dat je me over hen vertelt.

Verteller: De lerares ging naar de jongens toe en vroeg waar ze woonden. De jongens zeiden dat ze vlakbij de kerk woonden, maar dat hun ouders niet wilden dat ze ernaartoe gingen. Daarom waren ze de eerste twee sabbatten stiekem voor de lunch naar de kerk gegaan. Op de derde sabbat hadden hun ouders het goed gevonden dat ze gingen.

De lerares kwam ook te weten dat de ouders van de jongens niet zoveel geld hadden. Daarom organiseerde ze een inzamelingsactie om uniformen voor de jongens te kunnen betalen. Sommige kerkleden doneerden geld voor de witte en blauwe stof, terwijl anderen de uniformen naaiden van de stof. De jongens waren zo ontzettend blij toen ze hun nieuwe kleren kregen!

Abigalle was ook blij! Ze vond het fijn om te zien dat de jongens vrienden maakten en in de kerk over Jezus leerden.

Zeven maanden later komen de jongens nog steeds elke sabbat naar de kerk. Maar ze komen niet langer in vieze kleren. Hun *Avonturiers'* uniformen zijn altijd schoon en netjes.

Maar er is nog iets opmerkelijks. Tot vandaag de dag weten de zeven jongens niet dat Abigalle ervoor gezorgd heeft dat zij hun uniformen kregen. Ze weten niet dat zij op hen lette. Ze weten niet eens dat ze bestaat. De jongens en Abigalle hebben nooit met elkaar gesproken. Abigalle wil ook niet dat ze erachter komen wat ze voor hen heeft gedaan. In feite is niemand op de hoogte van haar vriendelijkheid behalve de lerares – en nu jij.

Abigalle: Ik weet niet waarom ik hen wilde helpen. Ik had gewoon dat verlangen in mijn hart. Ik geef om die zeven jongens. Ik hoop en bid er bijna elke dag voor dat ze hun vrienden en ouders naar de kerk meenemen en op een dag gedoopt zullen worden.

Verteller: In de afgelopen drie maanden hebben we naar verhalen geluisterd die vertellen over de wonderlijke dingen die God doet in de levens van mensen in Centraal Oost-Afrika. De opbrengst van de dertiende sabbat draagt bij aan zeven projecten die nu plaatsvinden in Centraal Oost-Afrika, inclusief de bouw van een Adventistisch ziekenhuis op de grond van de Victory Adventkerk, waar Abigalle die zeven jongens heeft geholpen. Net zoals Abigalle hebben we geen waardering nodig om anderen te helpen. Dank u voor uw gulle gave om ons in staat te stellen het goede nieuws dat Jezus spoedig komt, te verspreiden.